

ธรรมะใกล้ตัว Lite

Dharma@Hand Lite
www.Dlitmag.com

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๑๗ วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๓

...กลัวใจไม้จะผลิดอกออกในใจ
เพราะอดทนดูแลและรักษา
ต้นไม้จะเม่นต้นตอมีวิชา
เพราะครูสอนสั่งมาด้วยความรัก

ดอกกล้วยไม้เป็นดอกไม้ประจำวันครู (๑๖ มกราคม ของทุกปี)
ภาพโดย นพ.ประกอบ แสงมื่นคงกุล
<http://prakorbs.multiply.com/>
จัดพิมพ์โดย ศิณธาร

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๑๗ ไดอารี่ระดับโลก	3
สารสองใจ โรคทางใจ	9
โหรา (ไม่) คาใจ เปื่องานมากแต่ไม่อยากลาออก	12
เล่าเรื่องเมืองพุทธ ทำดีอย่างไรให้ปลอดภัยในสังสารวัฏ	15
ห้องดับเพลิง นิทานโศกสะ ตอน ไม่หมด (กรรม) เพราะใจไม่จบ	17
บทความรัก อะไรที่พิเศษ มักพ่วงความทุกข์มาด้วย	20
กระปุกออมสิน ประตุสู่การเริ่มต้นลงทุนเปิดแล้ว	22
วรรณกรรมนำใจ ม่านมนตรา ฉบับที่ ๑๒	25
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๗	33

ฉบับที่ ๑๗ ไดอารี่ระดับโลก

จากใจ ม.ก.ใกล้ตัว
Lite Talk

หลายคนรู้สึกวุ่นวายกับเรื่องส่วนตัว
ใช้ไดอารี่เปลือง
และมักคิดเสมอว่าจะมีใครในโลก
ที่เขียนเรื่องของตัวเองไว้มากเท่านี้อีกไหม

ถ้านึกว่าคุณเป็นนักบันทึกไดอารี่ตัวฉกาจคนหนึ่งของโลก
ลองอ่านเรื่องของนายคนนี้ดูครับ
จะรู้สึกวุ่นวายกับระดับโลกจริงๆ
เขาเสพติดไดอารี่เข้าขั้นคลั่งไคล้ผิดมนุษย์ขนาดไหน

ผมเจอไดอารี่ของเขาสมัยเรียนมหาวิทยาลัย
เห็นแวบแรกนึกว่าเป็นชุดเอ็นไซโคลปีเดีย
เพราะทั้งชั้นของตู้ใหญ่ๆเป็นไดอารี่ของเขาล้วนๆ
เปิดๆอ่านดูครั้งแรกคุณคงแทบอ้าปากค้างเหมือนผม

เขาคอนนี้มีนามว่า
เอ็ดเวิร์ด รอบบ์ เอลลิส (Edward Robb Ellis)
มีอาชีพหลักเป็นนักข่าวในนิวยอร์กครับ
แต่งงานหลักไม่ได้ทำให้เขาดังไปกว้างานรอง
นั่นคือเขาทำสถิติเริ่มบันทึกไดอารี่ตั้งแต่ปี ๑๙๒๗
เมื่อครั้งยังเป็นวัยรุ่นธรรมดาคนหนึ่ง
แล้วก็เขียนมาเรื่อยแทบทุกวันจนถึงปี ๑๙๙๘
สิริรวมจำนวนเวลาที่บันทึกไดอารี่ได้ ๗๑ ปี
คิดเป็นปริมาณอักษรได้ทั้งสิ้น ๒๑ ล้านคำ!

คุณคงนึกว่าเขาโดดเดี่ยว
โลกนี้ไม่น่าจะมีมนุษย์คนไหนอีกแล้ว
ที่มีชีวิตเพื่อการบันทึกชีวิต
แต่ผิดครับ! กินเนสบุ๊กใช้วิธีตัดสินว่า

ใครบันทึกไดอารี่นานกว่ากัน เลยให้เจ้าของสถิติโลกเป็น
เออร์เนสต์ ลอฟตัส (Ernest Loftus) ชาวซิมบับเว
ซึ่งเริ่มเขียนไดอารี่ตั้งแต่วันที่ ๔ พฤษภาคม ๑๙๙๖
จนกระทั่งถึงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๑๙๙๗
สิริรวมจำนวนเวลาได้ ๙๑ ปี!
เขาได้ชื่อว่าบันทึกไดอารี่ตั้งแต่เด็กจนวันตายอย่างแท้จริง

ยังไม่หมดครับ
มีใครอีกคนในโลกนี้
นามว่า โรเบิร์ต ชิลด์ (Robert Shields)
บันทึกแม้กระทั่งการเข้าส้วม
สามารถพูดถึงการปีสสาวะ
ด้วยแนวบรรยายที่หลากหลายไม่ซ้ำแบบ
แล้วก็ทำไดอารี่ให้มีความหมายกว่าการบันทึก
เช่น เอาขนจุมูกแปะไว้กับไดอารี่ด้วยแผ่นเทปใส
เพื่อนักวิทยาศาสตร์จะสนใจศึกษาดีเอ็นเอของเขา

โรเบิร์ตคนนี้นับบันทึกกระทั่งรายละเอียดความฝันของตน
จนทำให้องนอนได้ครั้งละไม่เกินสองชั่วโมง
และผลของการบันทึก "ทุกสิ่ง" ของตนไว้
ทำให้เขาเขียนไดอารี่ถึง ๓ ล้านคำต่อปี!

เขาไม่ได้เริ่มบันทึกตั้งแต่เด็กเหมือนสองรายข้างต้น
คือมาบันทึกเอาจริงจังตอน ๕๔
และตายตอนอายุ ๘๙
แต่ก็ทิ้งไดอารี่จำนวน ๓๗.๕ ล้านคำเอาไว้
ยาวกว่าสถิติของเอลลิสที่เริ่มตั้งแต่เยาว์วัยเกือบสองเท่า!

จะดีไหมถ้าคุณไม่ลืมอะไรเลย?
ถ้าชีวิตของคุณถูกบันทึกไว้อย่างละเอียด
เราจะได้อะไรจากมันบ้าง?

สำหรับโรเบิร์ต เขาแค่กล่าวสั้นๆ
ในการให้สัมภาษณ์ครั้งหนึ่งว่า
"ถ้าได้อ่านชีวิตของใครสักคนให้ลึก

เอาชนิดเห็นรายละเอียดทุกนาทีกันทุกวัน
คุณอาจได้พบความจริงบางอย่างเกี่ยวกับผู้คนที่หมดก็ได้"

โรเบิร์ตมอบไดอารี่ทั้งหมดของเขา
ให้กับมหาวิทยาลัยวอชิงตัน
โดยมีข้อแม้ว่า "ห้ามอ่าน" จนกว่าจะถึงปี ๒๐๔๙
ซึ่งเหตุผลก็เพื่อให้บุคคลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับไดอารี่
ล้มหายตายจากกันไปจนหมดเสียก่อน
จะได้ไม่ต้องสะท้อนกับความลับความนัยอะไร

ชีวิตแบบโรเบิร์ตและเพื่อนนักสร้างตำนานไดอารี่ของเขา
อาจเป็นอมตะอยู่บนหน้ากระดาษ
แน่นอนว่าชีวิตที่ถูกทรงจำไว้ได้
ย่อมน่าทึ่งกว่าชีวิตที่จะโดนลืมเลือนไป
การพยายามทำปรากฏการณ์ชั่วคราวอย่างชีวิตมนุษย์นี้
ให้มีความเป็นอมตะ ไม่ต้องล้มหายตายจากตามตัว
คงไม่มีอะไรดีไปกว่าการบันทึกไดอารี่ที่ซื่อสัตย์เป็นแน่

แต่ความจริงก็คือคงไม่มีใครยอมเสียเวลาในชีวิตของตนเอง
เอาชีวิตของคนอื่นเข้ามาแทนที่
คิดดู คุณต้องใช้เวลาเท่าไรในการอ่านให้ได้ ๓๗ ล้านคำ?
สรุปคือแม้บันทึกชีวิตไว้ละเอียดลออปานใด
ก็ไม่ว่าจะมีใครให้เวลาเข้าไปรู้เห็น
หรือต่อให้รู้เห็น ก็ไม่ว่าจะจำได้ทั้งหมดไหว

ก็ไม่แนเหมือนกันนะครับ ถ้าผมอ่านหนังสือได้เร็วเป็นฟ้าแลบ
เท่ากับ โฮเวิร์ด เบอร์ก (Howard Berg)
ซึ่งกินเนสบุ๊กบันทึกไว้ว่าอ่านได้ถึง ๒๕,๐๐๐ คำต่อนาที
ผมอาจจะลองอ่านไดอารี่ของเอลลิสและโรเบิร์ตดูก็ได้
เพราะลองคำนวณเล่นๆ
ถ้านั่งอ่านไดอารี่ของโรเบิร์ตวันละ ๕ ชั่วโมง
ผมก็ใช้เวลาแค่ ๕ วันเท่านั้น
ในการดูดซับเอาชีวิตของคนอื่นเข้ามาประจุในสมองตัวเอง
ราวกับไปใช้ชีวิตใหม่ซึ่งไม่ใช่ตนอย่างสิ้นเชิงได้ในชาติเดียว

ลองเดาไหมครับว่าประโยชน์สูงสุด
จากการเข้าไปรู้จักชีวิตคนอื่นแบบนาทีต่อนาที
โดยใช้เวลารวบรวมเพียง ๕ วันนั้น คืออะไร

ผมขอเดานะครับ ทันทีที่อ่านจบ
เราอาจรู้สึกเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ต่างไปอย่างสิ้นเชิง
รวมทั้งหันมารู้สึกแปลกหน้ากับตัวเองได้หลายรอบด้วย
เพราะผลของการเจาะลึกเข้าไปในชีวิตมนุษย์เป็นนาทีๆ
น่าจะเกิดมุมมองว่าไม่เห็น "มีใคร" อยู่จริงๆเลยสักคน
มีแต่ร่างกายเคลื่อนไหวไปรับกระทบต่างๆนานา
มีแต่ความรู้สึกนึกคิดโต้ตอบกับสถานการณ์ต่างๆ
เกิดความเป็นสุขบ้าง เป็นทุกข์บ้าง ผ่านมาแล้วผ่านไป
ไม่มีจุดยืนใด หรือแกนอ้างอิงใดบอกได้เลย
ว่าความเป็นตัวเป็นตนแท้ๆมันปักอยู่ที่ตรงไหน
จะคิดอ่าน จะพูดจา หรือจะตัดสินใจทำอะไรกันแน่
เมื่อต้องรับกับกระทบแบบเดิม แต่เป็นปีที่ต่างกัน

ประโยชน์สูงสุดของการเห็นชีวิตคนอื่นเป็นนาทีๆ
น่าจะกระตุ้นให้เห็นย้อนมา
สำรวจความจริงในชีวิตตนเป็นนาทีๆ นานสักสองสามวันกระมัง
เสร็จแล้วก็อาจลึ้มสนิท กลับไปเหม่อลอยกับชีวิตทั้งชีวิตต่อไป
ถ้าไม่ทำความเข้าใจกับวิธีมองชีวิตเป็นอนิจจัง ทุกข์ อนัตตา
เพื่อเอามรรคเอาผลตามพระพุทธเจ้ากันจริงๆ

ขอถือโอกาสประชาสัมพันธ์นะครับ
วันนี้เป็นวันที่หนังสือเสียดายคนตายไม่ได้อ่าน
ได้ฤกษ์ปฏิรูปตัวเอง วางแผงใน 7-11 ด้วยราคา ๕๙ บาท
สำหรับฉบับปฏิรูปนี้ ลดราคาแต่เพิ่มเนื้อหา
ได้ผลมาจากการรับฟังทั้งคำติและคำชมตลอดหลายปีที่ผ่านมา
ข้อดีเช่นส่วนที่ยากถูกตัดทิ้งไป
ข้อชมเช่นคำถามที่ตรงใจและคำตอบที่ช่วยให้เข้าใจ
ในแบบที่พุทธควรจะเข้าใจจริงๆ ก็เพิ่มเติมเสริมเข้ามา
นอกจากนี้ยังมีการปรับโครงสร้างหลายส่วน

แจกแจงสิ่งที่ท่านทั้งหลายกังขากันว่าผมรู้ได้อย่างไร
เอาความแน่ใจมาจากไหนจึงเขียนอย่างนั้นอย่างนี้
ฉบับปฏิรูปได้แถลงไขอย่างชัดเจนที่สุดแล้วครับ

ดังตฤณ

มกราคม ๕๓

เรื่องน่าทึ่งใจระจําผม

เมื่อทำดีจนได้ดี แต่กลับเอาสิ่งดีๆ ที่ได้รับ ไปเป็นต้นทุนในการทำสิ่งร้ายๆ (- -")
เช่นนี้แล้ว จะรอดพ้นจากภัยสังสารวัฏไปได้อย่างไร
คอลัมน์ "เล่าเรื่องเมืองพุทธ" ฉบับนี้
อ่านวิธีการทำตัวอย่างฉลาดๆ จาก "หลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชโช"
ในตอน "ทำดีอย่างไรให้ปลอดภัยในสังสารวัฏ" ค่ะ

เป็นที่ทราบกันว่า เวลาสำหรับการทำงาน คือเวลาถึงหนึ่งในสามของชีวิต
แต่กลับมีคนจำนวนไม่น้อยเลยนะค่ะ ที่ไม่ได้ทำงานที่ตนรักอย่างแท้จริง
คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้
"คุณ Aims Astro" มีข้อแนะนำสำหรับผู้ที่ยากมีความสุขในงาน (ที่ไม่ได้รัก (>_<"))
ในตอน "เบื่องานมากแต่ไม่อยากลาออก" ค่ะ

คนเรา เวลาเป็นเรื่องมีราวกับใคร ก็โวยวายกรวดน้ำคว่ำขัน ไม่ขอพบปะเจอเจออีกต่อไป
แต่ทราบไหมคะ ยิ่งใจเราเจ็บแค้นชิงชังมากเท่าไร ก็จะเป็นเชื้อตอปปาเวระหว่างกันมากขึ้นเท่านั้น
คอลัมน์ "ห้องดับเพลิง" ฉบับนี้ "คุณชลนิล" มีวีรกรรมเด็ดๆ ของคนสนิท มาเป็นตัวอย่างสนับสนุน
เรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี
ในนิทานโทสะตอน "ไม่หมด (กรรม) เพราะใจไม่จบ" ค่ะ

ของที่ได้ชื่อว่า 'พิเศษ' ย่อมเป็นที่ต้องการมากกว่าของปรกติธรรมดา
ยิ่งถ้าได้เป็น 'คนพิเศษ' ด้วยแล้ว คงไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่อยากอยู่ในตำแหน่งนี้ใช่ไหมคะ
แต่ "อ.สุวัฒน์ เสรีวิวัฒนา" ท่านกลับบอกเราว่า "อะไรที่พิเศษ มักพ่วงความทุกข์มาด้วย"

(◡_◡❀)

จะเป็นอย่างไรนั้น อ่านรายละเอียดที่คอลัมน์ "บทความรัก" ได้เลยคะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

บ้านอารีย์ ขอเชิญร่วมฟังธรรมบรรยาย ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๓ ณ ศาลาปิ่นมี ดังนี้คะ

วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ มกราคม

ธรรมบรรยายโดย **พระอาจารย์อำนาจ โอภาโส**

พุทธธรรมสถานผาซ่อนแก้ว จ.เพชรบูรณ์

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น.

และวันพุธที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๓

ธรรมบรรยายโดย **หลวงพ่อดำเขียน สุวนฺโณ**

วัดป่าสุคะโต จ.ชัยภูมิ

เวลา ๑๗.๓๐-๑๙.๓๐ น. ค่ะ (-/-)

ถ้าคิดอย่างมีเหตุผล แม้แต่คนโง่ก็มีแนวโน้มจะฉลาดขึ้น

แต่ถ้าใช้อารมณ์นำหน้า แม้แต่คนฉลาดก็มีแนวโน้มจะโง่งง

ปัญหาคือทำอะไรจะรู้ว่า...ขณะหนึ่งๆ เรากำลังใช้เหตุผลหรืออารมณ์นำหน้าอยู่?

เว็บไซต์ yahoo รื้อรอบ! ขวนเพื่อนๆ มาตอบคำถามของคุณดังตฤณกันคะ

คำตอบที่ถูกใจผู้ถามมากที่สุด จะได้รับเลือกให้เป็นคำตอบที่บันทึกไว้ใน

yahoo รื้อรอบ ประเทศไทย (^^(,)

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้คะ

<http://th.answers.yahoo.com/question/index?qid=20100112230656AA7rD89>

โรคทางใจ

หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี

กายเกิดจากวัตถุธาตุ มีดิน น้ำ ไฟ ลม เป็นต้น
เมื่อโรคเกิดขึ้นที่วัตถุธาตุ ซึ่งมันอาจขาดธาตุอะไรสักอย่าง
ครั้นหมอพิสูจน์รู้สมุฏฐานความเป็นจริงแล้วก็ต้องรักษาด้วยการเพิ่มธาตุนั้นๆ
ส่วนจิตเป็นสภาวะธรรมอันหนึ่ง เกิดขึ้นแล้วดับพร้อมกับอารมณ์นั้นๆ
ซึ่งมีธาตุรู้เป็นผู้ยินรู้ จิตจะเกิดโรคชนิดใดต้องอาศัยอารมณ์เป็นเครื่องวัด

ฉะนั้นหมอธรรมดาซึ่งไม่มีความรู้ ไม่ฉลาดในอารมณ์นั้น ๆ แล้ว
ไม่สามารถจะรักษาโรคทางใจได้
พระพุทธเจ้าของเราพระองค์เป็นแพทย์ผู้วิเศษ
ใช้ธรรมโอสธเป็นยารักษาโรคได้อย่างเด็ดขาด หายแล้วไม่กลับเกิดอีก
ถึงอมตะดับทุกข์ร้อนถอนอาลัยไม่กังวล
เพราะพระองค์ทรงรู้แจ้งในตำแหน่งที่มาของโรคใจได้ทุกประการ
และวางยาวิเศษอันไดนามสมัญญาว่า "มรรค ๘ หรือ ศีล สมาธิ ปัญญา" ให้เหมาะกับโรคนั้นๆ

อนึ่ง เพื่อสะดวกแก่การรักษาโรคนั้น ๆ โดยเฉพาะ
ท่านได้จัดยาไว้เป็นพิเศษเพื่อรักษาโรคนั้นๆ โดยเฉพาะมีดังนี้คือ

โรคราคะ ทำให้จิตใจน้อมเอนเอียงไปในความกำหนัดรักใคร่
ไม่ว่าจะเห็นรูปด้วยตา ฟังเสียงด้วยหู เป็นต้น
ยอมเห็นเป็นของน่ารักใคร่นำพอใจทำให้เกิดความกำหนัดยินดีไปทั้งนั้น
ท่านให้ใช้ยา คือ อสุภะเห็นเป็นของปฏิกุลน่าฟังเกลียด
หรือเห็นเป็นเหตุก่อให้เกิดทุกข์ เป็นต้น

โรคโลภะ เมื่อความทะยานอยากได้ไม่รู้จักพอ
เพราะไม่เห็นคุณค่าแห่งการแจกจ่ายแบ่งปันให้แก่คนอื่น
ฉะนั้นท่านจึงสอนให้รักษาด้วย การให้ทาน
เมื่อทำทานไปแล้วผู้ที่ได้รับทานจะแสดงความขอบใจและดีใจ
อาจทำการอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง ตอบแทนจนเป็นที่พอใจ
แล้วจะเห็นคุณค่าของการทำทานอันล้ำค่า

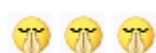
หรือเห็นสมบัติทั้งหลายในโลกนี้ มิใช่ของตนคนเดียว
แต่เป็นของสาธารณะ เพียงเปลี่ยนมือกันใช้เท่านั้น
ตายแล้วทุกคนต้องทอดทิ้งไว้ในโลกนี้ด้วยกันทั้งนั้น
ไม่มีใครเอาติดตัวไปด้วย นอกจากบาปและบุญเท่านั้น ฯ

โรคโกรธ คิดแต่แก้ทำลายหมายแต่โทษความผิดของผู้อื่น
โดยมิได้ทบทวนคิดถึงความดีมีประโยชน์ของเขาบ้าง
ความชั่วหรือความผิดมีนิดเดียว ก็สร้างให้มากทวีขึ้น
หรือแม้ความชั่วความผิดของคนอื่นเขาไม่มีเสียเลย
แต่เราไปสร้างขึ้นเองด้วยความไม่พอใจของเรา
จึงเป็นโรคที่ร้ายแรงมากอาจสร้างนรกไว้บนสวรรค์ก็ได้
เป็นการทำความเดือดร้อนให้แก่คนอื่นโดยเฉพาะ
ท่านจึงสอนให้วางยาเย็นคือ ความเมตตา प्रารณาให้คนอื่นมีความสุข
จนเห็นโทษในการทำความเดือดร้อนให้แก่คนอื่น

ทุกคนเกิดมามีกิเลสประจำตัวอยู่แล้ว ไม่มากก็น้อย
และทุกคนก็เกลียดทุกข์ ประารณาสุขด้วยกันทั้งนั้น
จึงประกอบแต่สิ่งที่เห็นว่าดี ถูกต้อง อันจะนำความสุขมาให้
แต่เพราะกิเลสยังมีประจำใจอยู่ จึงอาจมีผิดบ้างบางกรณี

ฉะนั้น หากจะโกรธใครคนอื่น
จงคิดถึงเจตนาของเขาหรือประมวลความผิด ความชั่วของเขา เท่าที่เราจะประมวลได้
แล้วเอามาลบความดีของเขา เท่าที่เราจะประมวลได้เหมือนกัน
ถ้าหากความดีของเขายังเหลือ เป็นอันใช้ได้
อย่าพึงโกรธเขาก่อนเลย
แล้วก็อย่าลืม เอาความผิด หรือความชั่วของเรา
มาลบความดีของเราอีกด้วยว่าจะได้ผลลัพธ์อย่างไร

โรคโมหะความคิดผิด เห็นผิด
เป็นเหตุให้กระทำผิดผิดจากความจริง โดยเห็นผิดเป็นถูก เห็นดีเป็นชั่ว เป็นต้น
อันเป็นเหตุให้กิจการนั้น ๆ ไม่สำเร็จลุล่วงไปได้เท่าที่ควร
เหมือนกับปลาติดอวนหรือนกติดข่าย
มีแต่จะนำความฉิบหายมาให้แก่ตนส่วนเดียว
ต้องรักษาด้วยยา คือ สุตตะ ธรรมที่ได้ยินได้ฟัง และได้ถามตริตรรอบบอ ย ๆ

เบื่องานมากแต่ไม่อยากลาออก

Astro FAQ

โหรา (ไม่) ดิจิทัล

โดย Aims Astro

ถาม – ดิฉันไม่มีความสุขในการทำงานเท่าไรเพราะได้งานที่ไม่ค่อยชอบ แต่ก็ตั้งใจทำและผลงานก็ออกมาดี ปัญหากับเจ้านาย เพื่อนร่วมงาน และลูกน้อง ก็มีให้เหนื่อยใจอยู่เรื่อยๆ สรุปแล้วคือเบื่องานแต่ก็ชอบความมั่นคงและรายได้ รวมทั้งสวัสดิการที่ได้รับ เลยไม่อยากย้ายไปไหน อยากถามว่าทำอย่างไรถึงจะรู้สึกดีขึ้นและมีกำลังใจทำงานต่อไปคะ

อ่านคำถามแล้วคิดถึงประโยคที่ว่า “ถ้าได้งานที่ไม่ชอบ ก็ให้ชอบงานที่ได้” หรือ “ได้งานไม่ถูกใจ ดีกว่าไม่มีงานทำ” ทั้งสองประโยคคงพอจะทำให้สบายใจได้บ้างนะคะ จริงๆ แล้วเรื่องงานเป็นปัญหายอดนิยมอันดับสองรองจากความรัก ที่ลูกค้ามักจะถามถึงเมื่อตรวจดวงกันคะ ว่าก็ว่าเถอะงานนั่นหรือคืออาหารกาย ความรักนั่นก็คืออาหารใจ มนุษย์ก็ดิ้นรนเพื่อความสุขของสิ่งที่เรียกว่ากายและใจนี่เองนะคะ

ถ้าพูดถึงเรื่องของการเลือกอาชีพแล้ว หนังสือแนว How to โดยเฉพาะของต่างประเทศบางเล่มจะแนะนำ “ให้เลือกทำงานที่รัก มีความสุขในงานนั้นๆ แล้วเงินจะตามมาเอง” แน่่อนคะว่าได้ทำงานที่ถูกใจแถมรายได้ดีด้วย ชีวิตการทำงานของเราก็มีความสุขมาก ทว่าไม่ใช่ทุกคนที่ทำอย่างนั้นได้ เพราะต้องเลือกงานที่สามารถตอบโจทย์ชีวิต บางคนต้องเลือกงานที่ไม่ชอบแต่รายได้ดีเพราะภาระเยอะ บางคนทำงานที่ชอบไม่ได้เพราะไม่มีทักษะเหมาะกับงานในฝัน บางคนเลือกงานที่ชอบน้อยแต่ได้อยู่ใกล้ครอบครัว บางคนเลือกงานที่ไม่ถูกใจแต่มีความมั่นคงเพื่อความสบายใจของตัวเอง ฯลฯ

สรุปความได้ว่าหลายคนแม้จะต้องทำงานที่ไม่ชอบ แต่งานนั้นๆ ก็สร้างความสบายใจให้ได้ในบางแง่มุม ดังนั้นถึงแม้จะไม่ได้รักในเนื้องานสักเท่าไร ก็ขอให้รู้สึกดีกับงานในฐานะที่มันช่วยให้เรามีความสุขหรือสามารถรับผิดชอบ ในภาระต่างๆ ที่มีได้ เช่น ไม่ต้องกังวลว่าจะไม่มีค่าเทอมลูก บุพการีมีความสุขที่เราได้ทำงานมั่นคง มีสวัสดิการดีๆ ไม่ต้องกลัวเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ฯลฯ

... แต่ถ้างานที่เราทำนำทุกข์มาให้ล้วนๆ คืองานหนักแต่เงินนิด จิตตกเพราะเพื่อนร่วมงาน สถานที่ย่ำแย่ ต้องไกลแม่ไกลพ่อ เจ้านายก็ไม่เหลียวแล T.T แบบนี้ขอแนะนำให้ลาออก หางานใหม่จะดีกว่า

เวลาที่ลูกค้ามাত্রตรวจดวงเรื่องงานเพราะอยากไปทำในสิ่งที่ชอบ ถ้าพบว่าดวงพอที่จะเปลี่ยนได้ ย้ายไปแล้วไม่เข้าข่ายหนีเสือปะจระเข้ ดิฉันก็มักจะให้กำลังใจให้ลองหางานใหม่คะ เพราะการต้องทนทำสิ่งที่ไม่ชอบ ก็เท่ากับว่าอย่างน้อยๆ หนึ่งในสามของชีวิตต้องอยู่กับเรื่องที่ไม่ถูกใจ แต่ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ทั้ง

จากดวงชะตาและสภาพชีวิตในปัจจุบันไม่เอื้ออำนวย ก็คงต้องพยายามปรับใจให้มีความสุขเท่าที่จะทำได้นะคะ

ว่าแล้วขอยกตัวอย่างลูกค้าบางท่านที่จากพื้นดวงแล้ว อาชีพจะต้องเป็นด้านวิชาการหรือใช้ทฤษฎีแบบเข้มๆ ซึ่งตรงกันข้ามกับงานในฝันที่ปรากฏในดวงว่าอยากทำงานที่พบปะผู้คน ติดต่อสื่อสาร แบบไม่เคร่งเครียดมากนัก ลูกค้าเล่าว่าตอนนี้ทำงานธนาคาร ต้องอยู่กับตัวเลขและการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ซึ่งเธอจบมาด้านนี้ก็จริง แต่เมื่อทำงานจริงๆ ก็พบว่าไม่ชอบ เลยอยากจะทำอะไรที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ใหม่ ดิฉันจึงถามไปว่าเคยลองหางานใหม่มาบ้างไหมคะ เพราะจากดวงแล้วอย่างไรเสียก็ต้องมาทำแบบเดิมๆ นี่แหละ เธอตอบว่าเคยแล้ว แต่ก็ได้งานลักษณะนี้ตลอด จึงให้กำลังใจลูกค้าไปว่าถ้าอย่างนั้นแทนที่จะทุกข์เพราะอยากเปลี่ยนแปลง ก็ยอมรับว่านี่คืองานของเรา แล้วมีความสุขกับปัจจุบันดีกว่าไหมคะ แต่ถ้ายังอยากจะส่งใบสมัครงานไปเรื่อยๆ ทางอินเทอร์เน็ต เพื่อความสบายใจว่าได้ให้โอกาสตัวเอง ก็ทำได้ตามสบาย เพราะถ้าไม่ได้ที่ใหม่ก็ทำที่เดิมต่อไป แม้จะไม่ใช่งานที่ชอบแต่คุณก็ทำมันได้ดีนี่นา ^_^

ส่วนปัญหาเรื่องเจ้านาย เพื่อนร่วมงานและลูกน้อง ขอจัดให้อยู่ในกลุ่มสิ่งแวดล้อมค่ะ ตามปกติแล้วทุกคนก็ต้องเจอ "มลภาวะเป็นพิษ" ในที่ทำงานบ้าง ไม่มากก็น้อย คงต้องยอมรับความจริงว่าไม่มีใครได้สมใจทุกอย่าง การทำงานร่วมกันต้องมีปัญหากันบ้าง เพราะทุกคนมีความรักและความซึ้งในหัวใจ อาจปฏิบัติต่อแต่ละคนอย่างไม่เท่าเทียมกัน การอยู่ในโลกนั้นเราจะต้องเจอทั้งเรื่องที่ดีและร้ายเป็นธรรมดา ดังกล่าวไว้โลกธรรม ๘ อันประกอบด้วย สุข-ทุกข์ ได้ลาภ-เสียลาภ ได้ยศ-เสียยศ ได้รับคำสรรเสริญ-ถูกนิทา ถ้ายอมรับในความธรรมดานี้ได้ ก็จะทุกข์น้อยลง ยิ่งไปกว่านั้นถ้าเราเป็นกัลยาณมิตรที่มีน้ำใจไม่ตรีกับผู้อื่น ก็นับเป็นส่วนสำคัญในเริ่มสร้างบรรยากาศดี ให้กับที่ทำงานค่ะ

ในกรณีที่มีคนทำให้เราไม่ชอบใจเรื่องใดก็ตาม ให้จำไว้แล้วตั้งใจว่าจะไม่ทำแบบนั้นกับคนอื่นอีกต่อไปค่ะ การที่ต้องพบสิ่งที่ไม่ชอบก็เพราะเคยทำอกุศลเอาไว้ กรรมเลยส่งให้มาเจอสภาพชีวิตและผู้คนแบบนั้น ขอให้อมองผู้ที่ทำให้โกรธว่าช่วยให้เราได้มีโอกาสสำรวจตัวเอง ว่ายังมีโทษะอยู่นะ และนับเป็นโอกาสดีที่จะได้ให้ "อภัยทาน" แก่เขา หากไม่มีผู้รับแล้วจะมีผู้ให้ได้อย่างไรเล่าคะ (^_^)

อภัยทานมีประโยชน์แก่ผู้ให้มากกว่าผู้รับ ตามที่ปรากฏในพระนิพนธ์เรื่อง "ความสุขหาได้ไม่ยาก" ในสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ดังความตอนหนึ่งว่า "อันอภัยทานนี้เป็นคุณแก่ผู้ให้ ยิ่งกว่าแก่ผู้รับ เช่นเดียวกับทานทั้งหลายเหมือนกัน คืออภัยทานหรือการให้อภัยนี้ เมื่อเกิดขึ้นในใจผู้ใด จะยังจิตใจของผู้นั้นให้ผ่องใส พ้นจากความกมลุมรุมดบังของโทษะ"

พระนิพนธ์เล่มนี้มีเนื้อหาที่น่าสนใจมากค่ะ มีแง่คิดสำหรับคนที่มักมีปัญหาในที่ทำงาน ตลอดจนการฝึกใจให้มีความสุข ไม่เศร้าหมองเพราะโลภะ โทสะ และโมหะ ถ้าท่านผู้อ่านสนใจก็สามารถดาวน์โหลดได้ตามลิงค์นี้ค่ะ

[http://202.170.122.103/~sangharaja/admin/images/download_me/download_me0000005.](http://202.170.122.103/~sangharaja/admin/images/download_me/download_me0000005)

[pdf](#)

สรุปแล้วว่าถ้าเบื่องานแต่ไม่อยากเปลี่ยนงานก็คงต้องหาแง่มุมดีๆ มองโลกตามความจริงว่าไม่มีใครได้
อะไรสนใจไปทุกอย่าง ถึงได้งานที่ไม่ชอบก็ยังดีกว่าตกงาน และถ้าอยากได้ที่ทำงานดีๆ ก็ให้เริ่มจากการ
ทำใจของเราให้เป็นบุญ มีกระแสความเย็นจากจิตของตนเองเสียก่อนค่ะ อย่างไรก็ตามถ้ายังต้องเกิดก็ยังไม่
ต้องทำงานเรื่อยไปอยู่ดี ดังนั้นอย่า สิ้นแบ่งเวลาให้กับการเจริญสติปัฏฐานอันเป็น **"งานที่แท้จริง"**
ซึ่งเป็นหนทางที่ทำให้เราได้พบความสุขอันเที่ยงแท้ ปลดภาระอันยิ่งใหญ่คือการต้องเวียนว่าย
ตายเกิด จบสิ้นการเสี่ยงภัยในสังสารวัฏอันยาวไกลได้เสียทีค่ะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

ทำอย่างไรให้ปลอดภัยในสังสารวัฏ

หลาย ๆ คนคิดว่า เราแค่เป็นคนดีก็พอแล้วนี่
ในเมื่อทำดีก็ต้องได้ไปที่ดี ๆ ได้รับแต่สิ่งดี ๆ
เล่าเรื่องเมืองพุทธฉบับนี้ ขอน้อมอัญเชิญพระธรรมเทศนา หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช
แสดงเกี่ยวกับ ตัวอย่างของผู้ที่ทำดี แล้วได้จริง
แต่กลับเอาสิ่งดี ๆ ที่ตัวเองมี ไปเป็นต้นทุนในการกระทำที่ร้าย ๆ ค่ะ

เคยมีพระองค์หนึ่ง มีตัวจริงด้วยองค์นี้
พระองค์นี้เคยทำบุญกับพระปัจเจกพระพุทธเจ้าก่อนๆ
ทำบุญแล้วอธิษฐานนะ
ขอให้รูปหล่อ เกิดชาติไหนขอให้หล่อทุกชาติเลย
ปรากฏว่าเกิดมา ต่อมานะ ทั้งหล่อทั้งรวยเลย
เลยเป็นชู้กับชาวบ้าน ชู้กับเมียชาวบ้าน ไม่ใช่ชู้กับตัวชาวบ้าน ชู้กับเมียเขา

ดกนรกอญานาน
นี่ทำบุญมาดี ทำบุญทำทานมา
อยากได้รูปหล่อ หล่อ หล่อจริงๆ รวยด้วย
มีโอกาสดำชั่วเยอะ
ดกนรกอญานานแสนนานนะ
ขึ้นจากนรกขึ้นมา มาเป็นเปรต เป็นอะไรอย่างนี้
ขึ้นมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน สดท้ายมาเป็นวัว
เป็นวัวที่ไรนะ รูปหล่อทุกทีเลย
เป็นวัวก็เป็นวัวสวยกว่าวัวอื่น
เจ้าของจะพาไปไถนนานะ วัวตัวเมียนี่วิ่งตามตลอดเลย
เจ้าของรำคาญนะ จับไปตอน
ก็เลยถูกตอนมาเรื่อยๆ นะ หลายชาติ
เกิดมาเป็นคนนะ ก็เป็นชั้นที่หลายชาติ

ตอนหลังกรรมเบาบางลง
ก็มาเป็นพระอานนท์ คือตัวพระอานนท์นั่นเอง
เห็นไหมขนาดเป็นพระอรหันต์นะ
เป็นพระอรหันต์ที่เป็นพระสาวกชั้นผู้ใหญ่
เป็นเอตทัคคะตั้งหลายตำแหน่ง
ก่อนจะตืออย่างนั้นก็เคยทำผิดมาแล้ว

พวกเราแต่ละคนทำผิดมาแล้ว ไม่เป็นไร
ทำผิดแล้วไม่ทำอีก ก็เท่านั้นนะ
เพราะฉะนั้นอย่างการแก้ทำบุญทำทาน
รักษาศีล กระทบนั่งสมาธิ
เป็นความดีเพื่อจะวนเวียนอยู่กับโลก
มันไม่ใช่ความดีในขั้นที่จะพ้นโลก
ดีเหมือนกัน ก็ดีกว่าไม่ทำ
ยังประมาทไม่ได้
พอรวยขึ้นมา พอสวย พอหล่อขึ้นมา
มีเงินมากๆ มีอำนาจมากๆ
โอกาสทำชั่วก็มาก ทำได้เยอะ
เพราะฉะนั้นมันเสี่ยงนะ มันเสี่ยง
ทำบุญทำทานแค่นั้นไม่พอหรอก
ที่จะปลอดภัยในสังสารวัฏ
มีแต่เรื่องการเจริญสตินี้แหละ ถึงจะทำให้เราปลอดภัยได้จริงๆ

นิทานโทสะ ตอน ไม่หมด (กรรม) เพราะใจไม่จบ

โดย ชลนิล

รูปภาพประกอบโดย เชมเบ้

ชาวพุทธเราเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม โดยเฉพาะเรื่องกรรมเก่า

เวลาเจอเรื่องร้าย ๆ พวกเรามักบอกว่า นี่เป็นเพราะกรรมเก่าส่งผล ทำให้เราต้องมาเจอเรื่องแย่ ๆ ร้าย ๆ อย่างนี้ จนบางทีดูเหมือนตัว "กรรมเก่า" จะเป็นผู้ต้องหาในทุกคดีโดยไม่มีสิทธิยื่นคำร้อง ขออุทธรณ์ได้เลย

เคยสังเกตกันบ้างไหม เวลาวิบากร้ายส่งผล เราจะมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างไร...

ยอมรับผลของมันอย่างคนเชื่อมั่นในกรรมวิบาก แล้วยอมจบที่ใจตัวเอง ไม่คร่ำครวญ พรีพรีไร กอเวอร์เพิ่ม หรือ...มีโทสะ กล่าวโทษแต่กรรมเก่า คร่ำครวญ ไม่พอใจ และผูกเวร ก่อกรรมต่อโดยไม่รู้สึกตัว!

พี่ดัมแต่งงานมาสี่สิบปี กับสามีที่เป็นข้าราชการเหมือนกันอยู่ที่ต่างจังหวัด สามีพี่ดัมเป็นคนประเภทครบสูตรความชั่ว...ทั้งกินเหล้า เจ้าชู้ ผลาญเงิน แถมยังฮึดตาใหญ่ ถือว่าตัวดี ไม่เคยทำอะไรผิดเลย

พีตัมได้ชื่อว่าเป็นผู้หญิงที่มีความอดทนสูง ทนสามีย่างนี้มาได้หลายปีโดยไม่ปริปาก มาช่วงหลังความอดทนของพีตัมลดลง ประกอบกับสามีได้พัฒนาวิธีการเส้นทางสู่อบายได้ช้าของขึ้น (ช้ากว่าเดิม...ว่าจั้นเหอะ)

ทั้งคู่จึงทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อยครั้ง จนพีตัมประกาศขอหย่า แต่คุณสามีกลับไม่ยอม ทั้งที่เวลานั้นตัวเองก็มีผู้ช่วยภรรยา (เมียน้อยนั่นแหละ) เพิ่มมาอีกคนแล้ว

เขابอกว่าจะหย่าทำไม ในเมื่อเขาไม่ได้คิดจริงจังกับผู้หญิงคนนั้น...ยังโง่เสียพีตัมก็ยังเป็นตัวจริงของแกอยู่ดี...(ฟังแล้วนาภูมิใจมัยเนีย)

พอลูกชายพีตัมเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ สามีแกก็ชอบผ้าผ่อนไปอยู่กับเมียน้อย ปล่อยให้ "ตัวจริง" ต้องอยู่เฝ้าบ้าน เป็นผีเรือน...เอ๊ย แม่ศรีเรือน

ใครเห็นอย่างนั้นก็สงสาร เป็นห่วงพีตัมว่าจะลำบาก ผมกลับเห็นว่านี่คือโอกาสดีที่สุด ที่พีตัมจะได้เรียนธรรมะ ฝึกหัดภาวนา

ดีที่พีตัมมีใจโน้มเอียงมาในทางธรรมอยู่แล้ว พอผมส่งซีดีธรรมะและแนะนำให้พีตัมฝึกเจริญสติ หัดภาวนา แกจึงสนใจปฏิบัติ ด้วยเชื่อว่าเวลานี้ไม่มีที่พึ่งอื่นนอกจากพระธรรม

ช่วงเวลาเดือนสองเดือนที่พีตัมได้พึ่งเทศน์จากครูบาอาจารย์ที่ถูกตรงเป็นประจำ ประกอบกับฝึกเดินจงกรมตามรูปแบบ และผมโทรศัพท์ไปคุยเรื่องธรรมะ คอยกระตุ้นให้กำลังใจแกทุกสัปดาห์ จิตใจพีตัมค่อยมีหลักยึด มีความสุขมากขึ้น

แต่เหมือนกรรมเก่าแกยังไม่หมดจริง ๆ พอชีวิตจะมีความสงบเย็นสักนิดหน่อย สามีก็กลับมาอยู่บ้าน บอกว่าจะเลิกกับเมียน้อย (จริงหรือเปล่าก็ไม่รู้) พีตัมเลยไม่อาจภาวนาได้สะดวกอย่างเคย

ล่าสุดพีตัมโทรศัพท์มาคุยกับผมเรื่องสามีของเธอว่า...
"เฮ้อ...สงสัยกรรมเก่าของพีมันไม่ยอมหมดชะทีนะ"
"มีอะไรล่ะพีตัม" ผมถาม

แล้วแกก็เล่าให้ฟังว่า คุณสามีกำลังจะทำเรื่องขอกู้เงินไปใช้ พีตัมรู้ว่า ถ้ามีเงินเขาก็คงกลับไปอยู่กับเมียน้อยอีก ที่กลับมาบ้าน สงสัยคงเงินหมดนั่นแหละ

ในระเบียบการกู้ยืมเงินของข้าราชการจำเป็นต้องให้ภรรยาเซ็นยินยอมด้วย พีตัมไม่คิดจะเซ็นให้..ใจจริงไม่ได้ต้องการรังสามียของเธอไว้หรอก

ความรัก ความหวงมันหมดจากใจไปนานแล้ว ที่ไม่อยากเซ็นก็เพราะเงินเดือนสามีแทบไม่เหลือ หากยังไปกู้เงินมาอีก เงินเดือนก็อาจติดลบ เป็นภาระให้พีตัมต้องเอาเงินตัวเองไปโปะอีก (เคยเจอเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อนแล้ว)

"ถ้าไม่เซ็น ก็หย่ากัน" คุณสามีประกาศกร้าว เมื่อรู้ว่าพีตัมจะไม่เซ็นให้

ผมได้ยินพีตัมเล่ามาถึงตรงนี้ก็แสนจะดีใจ คิดว่าพีตัมคงสมหวังเสียที ขอหย่ามาหลายครั้งแล้ว สามีก็ไม่ยอม คราวนี้เขาพูดเอง เวิร์กกรรมยี่สิบปีจะได้จบสิ้นกันเสียที

"เรื่องอะไรที่จะยอมหย่า" คำพูดของพีตัมทำเอาผมเหวอ ใจแป้วเลย "พีจะทรمانพวกมันไปอย่างนี้แหละ"

อ้าว...จะทรمانเขานะ ลืมไปหรือเปล่าว่ากำลังทรمانตัวเองด้วย!

ได้ยินแล้วผมรู้สึกหดหู่...ที่พีตัมไม่ยอมหย่า ไม่ใช่เพราะรัก หรือหวง แต่เพราะโกรธ เกลียด อาฆาตแค้น

...เรื่องอะไรฉันจะปล่อยให้พวกแกมีความสุข...
...ฉันจะทรมานแกแบบนี้แหละ จะทำไม...

เฮ้อ...ก็เพราะคิดอย่างนี้ละสิ ถึงต้องมาบ่นให้ฟัง
"ทำไมกรรมเก่าของพี่ไม่หมดสักที?"
โธ...มันจะหมดได้ยังไงกันล่ะพี่...เล่นผูกเวรต่อกันแบบนี้
แล้ว **"ไม่รู้ตัว"** ด้วยนะ ว่ากำลังผูกเวร สร้างกรรมใหม่ยึดเวลาของวิบากออกไปอีก

พี่ตุ้มเคยบอกว่า...จะยอมทนรับกรรม ใช้หนี้ให้หมดในชาตินี้ ไม่ผูกเวรต่อกันอีกแล้ว กรวดน้ำคว่ำขัน พบ
กันชาติเดียว...อโหสิ...จบกันชาตินี้ ชาติหน้าไม่ต้องเจอกันอีก

เฮ้อ...พูดยังงี้ก็พูดได้นะ พอถึงเวลาจริง ๆ เจอเรื่อง **"วัดใจ"** แค่นี้ ทำไมคิดผูกเวรกันต่อเล่า

บอกว่า **"อโหสิ"** ทำไมถึงยังโกรธแค้น อยากทรมานให้เขาเจ็บปวด
บอกว่าจบจบในชาตินี้...ทำไมถึงยังผูกเวรต่อ ด้วยพยายามอย่างนั้น

แถมยัง **"ผูกเวร"** ไปโดยไม่รู้สึกตัวเสียด้วย!

ที่บอกว่า **"กรรมเก่า"** ยังไม่หมดนะ...ก็เพราะพี่สร้าง **"กรรมใหม่"** มาต่อเชื่อให้มันเองนั่นแหละ

ไม่มีใครเขาบังคับเลย...นอกจากโทสะมันบัญชา

ใจที่คิดพยายาม อยากทำร้ายฝ่ายตรงข้าม ด้วยการไม่ยอมหย่า (ทั้งที่อีกฝ่ายเปิดโอกาส) มันก็คือการ
สร้างกรรมใหม่ มาต่อยอดกรรมเก่าอย่างเรียบร้อย เสร็จสมบูรณ์

เพราะจิตมีโทสะ ยามไต่ยีนเขาบอกว่า **"ไม่เชื่อนะขอหย่า"** ...ทำให้เกิดความพยายาม อาฆาต เลียดังใจ
แค้น ด้วยการถือ ไม่ยอมหย่า เพื่อทรมานพวกเขาทั้งสองคน

หากพี่ตุ้มตามดูจิตตนเอง ก็เห็นขั้นตอนมันดำเนินไปแบบนี้ จนกระทั่งเกิดการสร้างกรรมใหม่เรียบร้อย
พอไม่รู้ว่ตนเองต่อกรรมเก่า ด้วยบาปใหม่ จึงมาคร่ำครวญให้ผมฟังนี่แหละ

เอาน่า...เมื่อเข้ามาสู่เส้นทางการภาวนาแล้ว ก็ขอให้ถือเสียว่าผิดเป็นครู...ตามรู้ ตามดูกันต่อไป...

เจ้าตัวโทสะนี่ละ เป็นกิเลสที่ทำให้เราสร้างบาปกรรมแรง ๆ ได้ง่ายที่สุด
ถ้าดูกิเลสตัวอื่นไม่เห็น ก็ขยับตามดูโทสะเข้าไว้...
จะหงุดหงิด รำคาญใจ โมโห กระทั่งอาละวาดโวยวาย รู้ขั้นตอนไหนก็ขอให้รู้เถอะ
เพราะมันคือกิเลสที่จะพาเราลงนรกง่าย ๆ
และพาเราสร้างกรรมใหม่ต่อยอดกรรมเก่าให้ยืดยาวอย่างไม่มีใครคาดไม่ถึง...

-----ooo-----

อะไรที่พิเศษ มักพ่วงความทุกข์มาด้วย

๑. สุรวัฒน์ เสรีวิวัฒนา

เมื่อหลายเดือนก่อน ได้เข้าไปหัดเล่น hi5
มันมีช่องให้กรอก ประมาณว่า เราชอบอะไรเป็นพิเศษ
ณ ที่นั้น ใจก็พูดออกมาว่า
"อะไรที่พิเศษ มักพ่วงความทุกข์มาด้วย"

จริงอยู่แหละที่ อะไรก็ตามที่ถูกติดป้ายว่าพิเศษ
มันย่อมไม่ธรรมดาสำหรับคนทั่วไป
มันมักจะทำให้ใครต่อใคร
พากันตื่นตาตื่นใจไปได้มากโขอยู่

บางคนก็ชอบเอามากๆ เลยกับอะไรที่พิเศษเนี่ย
แม้แต่ไปทานก๋วยเตี๋ยว ก็ยังต้องสั่งแบบ "พิเศษ"
ซึ่งก๋วยเตี๋ยวขามพิเศษนี่ จริงๆ แล้ว
มันก็ไม่ได้อร่อยเป็นพิเศษตรงไหนเลย
แค่ใส่เส้น เดิมเครื่อง เดิมน้ำ ให้ดูมากเป็นพิเศษเท่านั้น
จึงทำให้คนที่ทานได้ไม่มากกว่าคนปกติ
แล้วต้องทานก๋วยเตี๋ยวขามพิเศษจนเกลี้ยงชามละก็
จะได้ตัวพวงที่แสนจะอึดอัด
จนต้องปลดตะขอกางเกงกันเลยทีเดียว

มาดูของราคาพิเศษกันบ้าง
หลายคนอาจจะคิดว่าของที่ซื้อของได้ในราคาพิเศษ
แต่อีกหลายคนถึงกับจนขาดทีเดียว
เพราะเจอพิษ ลดพิเศษ เข้าใจ
เมื่อวานเพิ่งซื้อเสื้อผ้าแบรนด์หรูมาในราคาปกติ
พอมาวันนี้พี่แถมลดราคาพิเศษซะนี่

แค่ก๋วยเตี๋ยวขามพิเศษ กับของราคาพิเศษ
มันก็พ่วงความทุกข์กายทุกข์ใจมาด้วยไม่มากนักน้อย

แล้วถ้าเป็น "คนพิเศษ" ที่ใครๆ ก็อยากมี อยากเป็น ละ
จะพ่วงความทุกข์มาขนาดไหน

ใครเคยมีคนพิเศษ เคยเป็นคนพิเศษ จะรู้ดีว่า
คนพิเศษ นี่แหละที่พ่วงความทุกข์มาเต็มๆ
ยามที่ยังพิเศษอยู่ โลกก็ดูช่างหอมหวานไปหมด
อะไรๆ ก็ดูดีไปหมด (แม้แต่ตดก็ยังหอมเลย)

แต่ด้วยสัญธรรมชาติว่าด้วยความ ไม่เที่ยง
ความพิเศษจึงย่อมต้องแปรเปลี่ยน
จากที่เคยรัก เคยห่วงหวง เคยทะนุถนอมเป็นพิเศษ
ก็ค่อยๆ กลายเป็น เจย เจื้อย ขา
ไปตามกาลเวลาที่ผ่านไป
ถ้าแยมมากหนอยก็อาจกลายเป็นตรงข้าม คือ
เกลียดเป็นพิเศษ แค้นเป็นพิเศษ
หรือลั่นปากเป็นพิเศษกันเลยว่า
ชาตินี้ชาติหน้าชาติไหนๆ ก็ขออย่าได้เจอกันอีก

ยังมีอีกหลายคนที่เจอพิษ คนพิเศษ เข้าให้
จนถึงกับกลายเป็นซึมเศร้า กลืนข้าวไม่ลง
ฟอกอกด้วยน้ำตาแทนสบู่
จมแช่ในห้วงพิษเหวrickอยู่เป็นนานสองนาน
กว่าจะหลุดพ้นออกไปได้ ก็เลือดตาแทบกระเด็น

แต่...ก็ไม่ยอมจะเช็ดไหลากับ คนพิเศษ สักที

นี่ก็อีกหนึ่ง ร่องรอยใจ
ที่ต้องถูกทิ้งเอาไว้ที่ใครต่อใครนับไม่ถ้วน
เป็นร่องรอยใจที่ยากจะลืมเลือน
เป็นร่องรอยใจ ที่หากใครไม่ยอมเรียนรู้มัน
เป็นร่องรอยใจ ที่หากใครไม่รู้จักใช้มัน
เพื่อตามหาความจริง ก็เท่ากับ
ปิดหนทางพ้นทุกข์เอาไว้ตราบนานเท่านาน

ประตูสู่การเริ่มต้นลงทุนเปิดแล้ว

กรม/กอสมกัณ

Mr.Messenger

ดอกเบียเงินฝากธนาคารต่ำจังเลย เอาเงินไปทำอะไร??

ถ้าเป็นในช่วงที่เงินฝากประจำของธนาคารพาณิชย์ อัตราดอกเบี้ยอยู่ประมาณ ๓-๔% ต่อปี คำถามนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น ยิ่งถ้าดอกเบี้ยสูงเกิน ๑๐% ต่อปี เหมือน ๑๐ ปีที่แล้ว ยิ่งสบายเลย ฝากไว้แบบไม่ต้องคิดมาก ถูกไหมครับ

แต่ ณ ภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน มีอยู่สองทางเลือกที่เราจะทำได้

- ๑) ทำใจ เดี่ยวดอกเบี้ยมันก็ขึ้นเอง
- ๒) หากการลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่า

ถ้าเลือกข้อแรก คำถามต่อมาก็คือ แล้วดอกเบี้ยจะขึ้นจริงหรือ?

ดอกเบี้ยจะขึ้น หรือไม่ขึ้น ไม่สำคัญเท่ากับคำถามที่ว่า “ไม่ว่าดอกเบี้ยจะสูง หรือต่ำ ก็ยังมีผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่าเงินฝากธนาคารอยู่ตลอดเวลา ” ถ้าดอกเบี้ยในตลาดอยู่ที่ ๔% ผลิตภัณฑ์ทางการเงินนั้น ก็จะทำให้ผลตอบแทนสูงกว่า ๔% ถ้าดอกเบี้ยในตลาดสูงถึง ๑๐% (ซึ่งเป็นไปได้ยาก) ผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ผมยกตัวอย่างนี้ ก็จะทำให้ผลตอบแทนสูงเกิน ๑๐% เช่นกัน เหมือนๆกับการปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันนั้นแหละครับ เราไม่สนใจว่าอารมณ์ หรือสภาวะใดเกิดขึ้นในจิตใจของเรา เราไม่ได้มีหน้าที่ตีมูลค่าสภาวะหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้นๆ แค่เพียงตามรู้ ตามดู ตามความเป็นจริง เพียงเท่านี้ ก็ถือว่าเราได้ดอกผลจากการมีชีวิตอยู่เพิ่มขึ้นจากเดิมไปอีกหนึ่งวันแล้ว ไม่ว่าจะเป็นสภาวะแห่งความทุกข์ หรือความสุข เมื่อเรารู้สึกตัว ก็ถือว่าได้สะสมความสุขที่เหนือกว่าขึ้นไปอีกระดับเป็นยังไง...น่าสนใจไหมครับ?

มาเข้าเรื่องหาแหล่งลงทุนกันต่อ

แล้วความเสี่ยงละ เงินฝากนี้มี พ.ร.บ.รับประกันเงินฝาก ให้เศรษฐกิจแย่ๆ อย่างน้อยก็ได้เงินต้นคืน เพราะรัฐบาล ยังไงก็ต้องไม่เบี้ยวหนี้เราอยู่แล้ว

คำตอบคือ ผู้รับประกันเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ ปัจจุบันคือ กระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นรัฐบาล แล้วถ้าผมบอกว่า ผลิตภัณฑ์ทางการเงินดังกล่าว ก็มีกระทรวงการคลังเป็นผู้ค้ำประกันเงินต้นละ ยัง

น่าสนใจไหม

ผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ผมเอ่ยถึงนี้ เราเรียกว่า ตราสารหนี้ภาครัฐ หรือ พันธบัตรรัฐบาล ซึ่งผู้ออกตราสารนี้ ก็จะเป็นหน่วยงานของภาครัฐ เช่น กระทรวงการคลัง หรือ ธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นต้น

แต่เนื่องจาก หากเราต้องการซื้อพันธบัตรรัฐบาลโดยตรง ต้องใช้เงินจำนวนมาก (ขั้นต่ำต่อครั้งเท่ากับ ๑๐๐,๐๐๐ บาท) ทำให้นักลงทุนรายย่อยไม่สามารถเข้าถึงการลงทุนประเภทนี้ได้ง่ายๆ ด้วยข้อจำกัดอันนี้ ก็เลยเกิดกองทุนรวม (Mutual Fund) ขึ้นมา...

เราสามารถลงทุนในพันธบัตรรัฐบาล ผ่านทางกองทุนรวมได้ครับ กองทุนรวมก็คือ แหล่งระดมเงินทุน จากนักลงทุนที่ไม่สามารถลงทุนได้เอง เนื่องจากเงินลงทุนน้อย หรือขาดความเชี่ยวชาญในตลาด หลายๆรายมารวมกัน (เลยเรียกว่า Mutual ใจครับ) โดยให้ผู้จัดการกองทุน (Fund Manager) นำเงินส่วนนี้ไปบริหารให้กองเงยขึ้นมา ซึ่งปัจจุบันมีบริษัทหลักทรัพย์จัดการมากมายหลายแห่งที่รับบริหารจัดการกองทุนรวมตราสารหนี้ จึงถือเป็นการเปิดโอกาสให้เราได้สร้างกำไร หรือผลตอบแทนที่สูงกว่าเงินฝากธนาคารได้ โดยกองทุนรวมเหล่านี้ เราสามารถติดต่อผ่านธนาคาร ซึ่งรับเป็นตัวแทนขายให้กับบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนนั้นๆอยู่แล้วครับ เจ้าหน้าที่ที่สามารถให้คำแนะนำเราได้อีกที ถ้าอยากทราบว่ากองทุนคืออะไร ผลตอบแทนได้รับยังไง เราสามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์ของสมาคม <http://www.thaimutualfund.com>

ปัจจุบันกองทุนรวมตราสารหนี้ (Fixed Income Fund) แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๑) กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะสั้น (Short term Fixed Income Fund) หรือ กองทุนรวมตราสารตลาดเงิน (Money Market Fund หรือ MMF)
- ๒) กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะยาว (Long term Fixed Income Fund)

โดยกองทุนรวมตราสารตลาดเงินจะลงทุนในตราสารหนี้ที่อายุไม่เกิน ๑ ปี ส่วน กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะยาว จะลงทุนในตราสารหนี้ที่มีอายุเกิน ๑ ปีขึ้นไปครับ

เมื่อแบ่งตามความเสี่ยงแล้วกองทุนรวมตราสารตลาดเงิน หรือ MMF ถือว่าเป็นกองทุนรวมที่มีความเสี่ยงต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับกองทุนรวมประเภทอื่นทั้งหมดในตลาด และเนื่องจากนักลงทุนสามารถซื้อขายได้ทุกวันทำการ และคิดผลตอบแทนให้เราเป็นรายวัน กองทุนนี้จึงถือเป็นประตูสำหรับมือใหม่ทุกคนที่คาดหวังผลตอบแทนที่สูงขึ้น มากกว่าแค่ฝากเงินกับธนาคาร ปัจจุบันในธุรกิจกองทุนรวม กองทุนรวมตราสารตลาดเงินถือว่าเป็นกองทุนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในตลาด และยังมีแนวโน้มโตขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากนักลงทุนเริ่มให้ความสนใจกับการบริหารเงินออม มากกว่าแค่ฝากเงินกับธนาคารครับ

มีคำแนะนำครับ... ในช่วงแรกของการเริ่มต้นลงทุนจะคล้ายกับช่วงแรกของการปฏิบัติธรรมอยู่อย่างหนึ่ง แน่นนอนว่าเราจะมีอาการกลัว ความลังเล และความกังวล ในระหว่างที่ลงทุนไปบ้าง แต่เมื่อเราได้ลงทุนจริง ได้ดูของจริง เราได้ศึกษาและทำความเข้าใจวิธีการได้ดีขึ้นแล้ว เราจะเริ่มคุ้นเคยกับมันเอง และเมื่อนั้นการต่อยอดการลงทุนก็ไม่ได้เป็นเรื่องยากแล้วละครับ

อ่านเสร็จก็ไปเปิดบัญชีกองทุนรวมกันเถอะ ผลเป็นยังไง ใครมีคำถามหรือสงสัยอะไร ส่งข่าวมา
คุยกันได้ที่ mutualfund.lover@hotmail.com ครับผม

มานมนตรา ฉบับที่ ๑๒

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

๙

“ครีน...เปรี้ยง” ฟาผ่าตรงหน้าสองหนุ่มสาว กลิ่นเหม็นไหม้ลอยตลบ แต่ไม่ได้สร้างความหั่นเกรงใดๆ นอกจากเพิ่มความระมัดระวังตัวกว่าเดิม

ในใจของมรรคาบังเกิดภาพฝันไทรยักษ์แผ่กิ่งใบปกคลุมเป็นบริเวณกว้าง รากไทรห้อยระย้า เหยียดยาวราวกับเป็นเส้นผมนางมารร้าย

“จ้าว คุณจะเป็นใครก็ตาม ขอให้ปรากฏตัวออกมาด้วย เรามีเรื่องต้องพูดกัน” มรรคาทำเสียงให้เป็นปกติที่สุด

เสียงตอบกลับเกรี้ยวกราด เต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้าย

“ข้านี้กว่าความจำในอดีตชาติเจ้ากลับคืน ที่ไหนได้...เจ้ากลับให้ข้าออกมาปรากฏตัว...ฮา...ฮา...เจ้าบอกให้ข้าปรากฏตัว ทั้งๆ ที่เจ้าเอง เป็นผู้กักขังข้าไว้”

มรรคาสบตากับพันเกลียว แวดตามีแต่ความงุนงง หญิงสาวขบริมฝีปากแน่น ตัดสินใจอย่างรวดเร็ว

“ออกไปจากที่นี่ก่อน” บรรยากาศไม่เป็นมิตรเสียแล้ว

ชายหนุ่มถอยหลัง เห็นขบวนปีศาจยืนจ้องตาเขม็ง

“คงต้องฝ่าออกไป” พันเกลียวพบปัญหาและหาทางแก้โดยไว มรรคาพยักหน้าเตรียมตัว

เปรี้ยงๆๆ ฟาผ่าดังซออู้ กัน ต้นไม้ลูกไหม้เป็นไฟโชติช่วง ร่างดำทะมึนเริ่มเคลื่อนไหว ขาก้าวเชื่องช้าแต่หนักแน่น ดวงตาขาวโพลนไร้ประกาย

“ไอ้หมอ สั่งสอนพวกมัน ให้มันรู้ถึงพิษสงของข้า” เสียงที่ไร้วัดนออกคำสั่ง

ฝูงปีศาจเพิ่มจำนวนมากขึ้น จนแลด้าครีตคล้ายกำแพงหนายากด่านทาน มรรคาสงบใจหาทางหนี พันเกลียวขบริมฝีปากนึกถึงบิดาผู้สั่งสอนวิชาให้

“ยืนอยู่ข้างๆ ฉันนะ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นห้ามห่างเกินสองก้าว” หญิงสาวสั่ง

เขาพยักหน้า อย่างไรก็ตามก็ต้องไว้ใจหล่อน เวลานี้เขาเหมือนถูกมัดมือมัดเท้า วิชาทางโลกที่ร่ำเรียนมา ใช้ประโยชน์อะไรกับที่นี่ไม่ได้เลย

หญิงสาวยกมือประนม ก้มลงมองดินที่พื้นก่อนหลับตา กำหนดแยกปลวรีธาตุ...ไม่นานผืนดินที่ทุกคนเหยียบก็สั่นสะเทือน ลมแรงฉู่ๆ เมฆลอยต่ำแทบชิดยอดไม้ กองทัพปีศาจชะงักงัน หันใด...ครีต...ครีน

...เสียงดังเลื่อนลั่น แผ่นดินแยกเป็นส่วนๆ ปีศาจบางตนหล่นลงไปตามรอยแยก เสียงแผดร้องโหยหวนดังมาเป็นระยะ

พันเกลียวคว้ามือมรรคา นัยน์ตาเขมสอคู่สบกัน มีความเชื่อมั่นอยู่ในนั้น

“ตามฉันให้ทัน ไม่ต้องสนใจสิ่งรอบตัว”

แผ่นดินโคลงเคลงคล้ายอยู่บนจานโยก เมฆดำยิ่งกดทับ ต่ำลงมาเรื่อยๆ พันเกลียวพามรรคาวิ่งพลางกระโดดข้ามรอยแยกอย่างคล่องแคล่ว มือดำใหญ่หลายมือ พยายามจุดคว่ำสองหนุ่มสาวเอาไว้ แต่ทั้งคู่สามารถหลบหลีกสิ้นไหลได้ตั้งปลาน้อยในลำธารต้น

จุๆ พันเกลียวก็ชะงักเท้าจนมรรคาหยุดแทบไม่ทัน เบื้องหน้าเป็นร่างสูงใหญ่ขนาดราวตึกสองชั้น ตัวดำมะเหมื้อม มือโตเท่าใบตาล รูปร่างผิดส่วนผิดสสารรูป ไม่สามารถจำแนกว่าเป็นใบหน้าคนหรือสัตว์

“โฮก...แฮ...” เสียงร้องพิกลสุดแยกแยะ

มือของมันกวัดแกว่งไล่จับพันเกลียว เท้าไล่เหยียบคนทั้งสองราวกับเห็นของเล่น หญิงสาวไม่มีเวลาหยุดสำรวจสมมติ จึงได้แต่หลบหลีกไปมา มรรคากลับตั้งหลักก่อน เขารู้สึกเหมือนเคยผ่านเหตุการณ์เช่นนี้มาแล้ว

...ถ้าอย่างนั้นจะจัดการกับมันอย่างไร...ชายหนุ่มถามตัวเอง

คำตอบฟุ้งปลาบทันที...

มรรคาก็เก็บก้อนหินขึ้นมาก่อนหนึ่ง บีบมันแน่นราวกับถ่ายทอดพลังแล้วขว้างออกไปสุดแรง...

ยักษ์ใหญ่หยุดชะงัก สองหนุ่มสาวค่อยได้พักหายใจ แต่ในเสี้ยววินาที มันก็เริ่มขยับตัว...

“หึ หึ...ก้อนหินที่ปราศจากอำนาจแห่งเทพ มันก็แค่หินธรรมดา จะทำร้ายสมุนข้าได้อย่างไร”

ถูกไล่ล่าอีกรอบ คราวนี้พันเกลียวมองเห็นทางหนี

“เข้าไปในป่า...”

ป่าแห่งนี้ผิดจากดงไม้ที่เห็นตอนแรกอย่างสิ้นเชิง ต้นไม้สูงใหญ่กว่ารกทึบกว่า หนาแน่นด้วยขวากหนาม อีกทั้งไม่มีทางเดิน จำต้องบุกตะลุยฝ่าดงหนาม มุดลอดเครือเถาวัลย์ จนเสื้อผ้าขาดเป็นริ้วๆ เลือดไหลซิบๆ แต่ทั้งคู่ไม่อาจหยุดยั้ง เสียงฝีเท้า ‘มัน’ ดังสะท้อนไปทั้งป่า ติดตามพวกเขากระชั้นชิดไม่ลดละ ฝนยิ่งเทกระหน่ำชนิดไม่ลืมหูลืมตา พายุพัดอู่ๆ รุนแรงจนแทบจะถอนไม้ใหญ่ได้

มรรคาเห็นพันเกลียวอ่อนล้าแล้ว แต่เขาไม่สามารถช่วย เส้นทางข้างหน้ามืดทึบ ตีบตัน การเข้ามาในป่าประหลาดเช่นนี้ดูเหมือนจะหาเรื่องติดกับดักเสียเอง

“ไอหมี้ย” เขากลามหญิงสาวทั้งๆ ที่รู้คำตอบ พันเกลียวกัดริมฝีปาก ไม่พูด

ทั้งคู่เปียกโชก หนาวเหน็บจนถึงข้อกระดูก แสงสว่างที่พอมีกก็เลือนหายกับม่านฝน ตอนนั้นมองไปข้างหน้าได้ไม่เกินสามก้าว ด้านหลังยังมีผู้ไล่ล่าติดตามทุกระยะ

...ทำยังงี้ดี...ทำยังงี้ดี...มรรคาเร่งถามตนเอง เขาแน่ใจว่าเคยพบเรื่องเช่นนี้มาแล้ว และ สามารถผ่านพ้นอย่างปลอดภัย...ในเวลานั้น เขาทำได้อย่างไร

...สีกลักของชายฉิว...

“ตามผมมา” คราวนี้มีมรรคาจุดพันเกลียวไปอีกทาง หญิงสาวไม่อาจขัดขืน หล่อนเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าแทบขาดใจ วิชาต่างๆ ที่ร่ำเรียนไม่สามารถเอาออกมาใช้ได้คล่องแคล่วตามใจนึก จึงยอมปล่อย

ให้มรรคาจุดมือไปอย่างไม่รู้เหน็ดไ้...คิดเยาะหยันตัวเองที่เคยนี้กว่า 'แน' พอเจอผู้มีฝีมือจริงๆ กลับต้อง
หนีหัวซุกหัวซุน

มรรคาติดตามชายจีวรไปอย่างรวดเร็ว ทุ่มเทศมาธิจจ๋อยังจดหมายเบื้องหน้า จนไม่รู้ว่าจะใช้
เวลานานเท่าใด สายตาเขาค่อยกระจ่างจ้า...

แดดยามบ่ายแผดแรงอยู่บนท้องฟ้า เมฆขาวลอยฟ่องกลางนภา สายลมเฉื่อยฉิว นกร้องขันคู
ชวนเบิกบานใจ

ป่าดงดิบท่ามกลางพายุฝนที่ผ่านมา กลายเป็นเพียงผืนร้ายในชั่วพริบตา...

ชายหนุ่มยืนอยู่หน้าวัด ซึ่งร่มรื่นด้วยต้นไม้ สงบเงียบ ปลอดภัยจากความวุ่นวายของผู้คน เสื้อผ้าเขา
มีร่องรอยขาดรืนอยู่บ้าง แต่แห้งสนิท ไม่เปียกปอน

สิ่งเหล่านี้พันเกลียวไม่แปลกใจ หลอนกำลังสงสัย...ที่นี้เป็นที่ใด...

"เข้าไปหาหลวงพ่อกันเถอะ" มรรคารู้...ที่นี้เป็นวัดซึ่งเขาเคยมาทำบุญกับปึกแก้วและป้าแจ่ม

ประตูวัดเปิดต้อนรับดังเดิม ศาลาใหญ่ตั้งเด่นตระหง่านแต่ทว่าว่างเปล่า ไม่มีพระ ไม่มีเณร มรรคา
มองหาหลวงพ่อก็ไม่พบ จึงเดินไปตามทางเดินเล็กๆ ที่เขาจำได้ว่าเคยเห็นท่านออกมาจากคราวที่แล้ว พัน
เกลียวติดตามโดยไม่ออกความเห็น

"มาหาหลวงพ่อกันเถอะ" หญิงวัยกลางคนนั่งห่มชุดขาว ยืนอยู่กลางทางถามเขา

"ครับ" มรรคาตอบพลางนึกสงสัย แม้ชื่อนี้ปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อไหร่

"ท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ จะรอมั้ยจ๊ะ" คำถามนุ่มเบา

พันเกลียวจ้องสตรีชุดขาวตาเขม็ง ขนลุกซู่ไม่มีสาเหตุ

"ค่ะ...รอ" หลอนหลุดปากตอบแทนมรรคา

"ถ้างั้นมานั่งรอที่นี่ก็ได้"

ทั้งคู่เดินตามแม่ชีมาถึงใต้กุฏิหลวงพ่อก มรรคาเห็นเงาสีกลักไหวๆ กำลังเดินกลับไปกลับมาหลัง
แนวไม้ลิปะ

ผู้มาส่งเดินจากไปอย่างไรเสียง ชายหนุ่มหยิบเสื้อที่เหน็บไว้ข้างบันไดมาปูแล้วนั่งรอพร้อมกับ
พันเกลียว รอบๆ ตัวมีแต่เสียงสายลมและใบไม้ ไม่มีการพูดจา สองหนุ่มสาวรู้ว่า ความสงบ คือสิ่งที่ผู้ทรง
ศีลต้องการ

พันเกลียวนั่งพับเพียบมือประสานบนตักเรียบร้อย แล้วหันตาสงบใจรอ มรรคามองชายผ้าอังสะ
ที่ไหวๆ ผ่านแนวไม้ นึกเปรียบเทียบกับชายจีวรสีกลักที่เห็นและนำพวกเขาออกจากป่ามาถึงที่นี้อย่างน่า
พิศวง

ชายหนุ่มรู้ดี...วัดแห่งนี้ ห่างจากป่าสนธยานั้นมากเท่าใด...

ช่วงเวลาไม่นาน เขาสลัดความสงสัยทิ้ง สายตาถูกดึงดูดด้วยสีของผ้าอังสะ ชายหนุ่มมองสีฟ้าที่
เคลื่อนไหว ก่อนจะหยุดนิ่งตรงจุดกึ่งกลางระหว่างแนวไม้ หลังตาลงพร้อมจำสีผ้าไว้ในสำนึก...น่าแปลก
ที่เขาสามารถย่อและขยายขนาดของสีผ้าอังสะได้ตามใจ มันคล้ายของเล่นที่เขาเคยมี

กระทั่งสีฟ้าหายไป กลายเป็นแสงสว่างขาวโพลน มรรคาส้มตา เห็นหลวงพ่อกออกจากทางจงกรม
แล้ว

มรรคาหันมองหญิงสาวข้างกาย พันเกลียวลืมหัดก่อนเขา มือทั้งสองกำลังประนมไหว้ผู้ทรงศีล

“อืม เป็นยังงัยมา ยังงัยละ” คำพูดหักทลายเจกเชนปกติ มรรคาก้มลงกราบก่อนตอบ

“หนิภัยมาฟังบารมีครับ”

“ขอขึ้นไปครองจีวรให้เรียบร้อยก่อนนะ แล้วจะลงมาคุย” หลวงพ่อเดินขึ้นกุฏิ สองหนุ่มสาวค่อย
มองหน้ากัน...กำลังจะเอ่ยปากพูด แต่แล้ว

“ดี๊...ดี๊...” โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าของมรรคาดังขึ้น ชายหนุ่มเลิกคิ้วแปลกใจ

“มรรคาพูด”

“คุณมดหรือครับ โอ๊ยผมดีใจจัง” เสียงประสิทธิ์ดังกระหึ่มกระหอบตามสาย

“มีอะไรหรือ” เขากถามเรียบๆ

“มีอะไร...? โธ่คุณมดพูดออกมาได้...ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหนครับ พวกเรากำลังตามหาคุณกันให้
จ่าละหวัน” น้ำเสียงกึ่งโมโห กึ่งโล่งใจ

“ตามหาฉันทำไม” ชายหนุ่มถามทั้งๆ ที่คิดว่ารู้เหตุผลดี

“ก็คุณเล่นหายเข้าไปใน ‘ป่าสนธยา’ นั่นตั้งนาน พวกผมใจไม่ดีกัน อุตสาห์เกณฑ์คนออกตามหา
จนทั่วป่าก็ยังไม่เจอ รอนใจกันแทบตาย”

“แล้วเป็นยังงัย” เขากถามเหมือนไม่เดือดร้อน

“โธ่คุณมด เห็นใจพวกผมหน่อยเถอะ คุณเล่นหายตัวไปเป็นชั่วโมงแบบนี้ ตามหาก็ไม่เจอ แล้ว
จะให้พวกผมคิดยังงัย โชคดีนะที่ผมนึกถึงโทรศัพท์ได้” ประสิทธิ์ถอนใจพลางถามต่อ “ตอนนี้คุณอยู่ที่
ไหนครับ”

“อยู่ที่วัด...” เขากบอกชื่อวัดแห่งนี้

“แล้ววัดนี้อยู่ที่ไหนครับ ผมไม่ยักรู้”

นัยน์ตาชายหนุ่มฉายแววเล็งเลี้ยวแวบ ก่อนจะตอบตามความจริง

“หา...คุณอยู่ที่นั่นได้ยังงัยครับ แล้วไปยังงัยกัน ระยะทางไม่ใช่ใกล้ๆ” ประสิทธิ์ตกใจยิ่งกว่าเจอผี

“ในเมื่อรู้จักสถานที่แล้ว ก็มารับผมด้วย ไม่ต้องถามอะไรทั้งนั้น”

มรรคาตัดบทพร้อมหยุดการติดต่อ พันเกลียวมองชายหนุ่มด้วยแววตาประหลาดใจจนปิดไม่มิด

“คำสั่งห้ามถามของคุณ รวมถึงฉันด้วยหรือเปล่า” หล่อนถาม

“คุณอยากรู้อะไร”

“เรามาที่นี่ได้อย่างไร” หญิงสาวจ้องตาเขาเขม็ง

“ถ้าผมตอบว่า ‘ไม่รู้’ คุณจะเชื่อมั๊ย” เขาย้อนถาม

“แล้วถ้าฉันถามว่า ‘ใคร’ นำเรามาที่นี่ คุณจะตอบฉันได้ไหม” วาจาของพันเกลียวบอกถึงความ
ทันกัน

มรรคาไม่ตอบเพราะหลวงพ่อกำลังลงจากกุฏิ มานั่งบนแคร่ไม้ห่างจากเสือนัก ดวงตาของท่าน
ฉายแววปรานีดั่งเดิม และลึกลงไปมีรอยยิ้มแยม เอ็นดู

“เฮ้...หนิภัยอะไรมา เล่าให้ฟังทีสิ” ท่านพูดเข้าประเด็น

มรรคาเล่าให้ฟังอย่างรวบรัด ได้ใจความ พูดจบ ผู้ฟังเพียงยิ้ม ไม่มีกิริยาใดแสดงมาให้เห็นชัด

“เอาตัวรอดมาได้ก็ดีแล้ว” ท่านพูดอย่างนั้น

“แต่ผมยังสงสัย ‘จ้าว’ เกี่ยวข้องกับผมยังไหม”

“แล้วไม่สงสัยหรือว่า มาที่นี่ได้ยังไง” ท่านเหลือบไปทางพันเกลียว

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นพูด แม้จะมีความลังเล แต่ก็เจอความเชื่อมั่นหลายส่วน

“ดิฉันเคยรู้จัก ‘วิทยายุทธ’ แต่ดิฉันยังไม่สามารถทำถึงขั้นนั้นได้”

“แล้วใครล่ะทำได้” หลวงพอมองมรรคา

“ถ้าเขาทำได้ถึงขั้นนั้น คงไม่ต้องให้ดิฉันช่วยกระมังคะ” พันเกลียวเข้าใจสายตาของท่าน

“มาได้ก็ดีแล้ว...สนใจทำไมว่า ‘ใคร’ พามา” ท่านพูดง่ายๆ ปิดประเด็นการถามทั้งมวล

ตะวันคล้อยบ่าย เงาภูเอนไปทางทิศตะวันออก ใต้ถุนเย็นสบายลมโกรก อากาศสดชื่น แต่หนุ่มสาวทั้งสองยังมีเครื่องหมายคำถามอยู่บนสีหน้า

“ผมสงสัย...” มรรคาเริ่มปัญหาใหม่ “จ้าวบอกว่า ผมเป็นคนกักขังเขา และยังคงให้สัญญากับเขาไว้”

“โยมเชื่อมั้ละ”

คำถามง่ายๆ แต่เหมือนขงท่อนใหญ่พุ่งชนหน้าอกเขาอย่างจัง

มรรคาอ้าอึ้ง แวดตาสับสน หลวงพอยิ้มนิดๆ

“ถ้า ‘เชื่อ’ ก็บ้า” ชายหนุ่มสะดุ้ง “ถ้า ‘ไม่เชื่อ’ ก็โง่อีก”

เสียงอธิบายต่อมาเสมือนสายน้ำไหลผ่านแก่งหิน...

“พระพุทธเจ้าเคยสอนหลักของความเชื่อไว้ว่า...คนเราไม่ควรเชื่อด้วยเหตุผลต่างๆ ถึงสิบอย่าง...แต่การจะตะบิ่ตะบันไม่เชื่อไว้ก่อนมันก็เกินไป การที่คนเราจะเชื่อหรือไม่เชื่ออะไรนั้น มันต้องมีสติไตร่ตรองให้รอบคอบหาเหตุผลมารองรับ และต้องพิสูจน์ให้รู้แน่ เมื่อนั้นจึงควรบอกแก่ตัวเองได้ว่าจะเชื่อหรือไม่”

มรรคาก้มหน้าไตร่ตรอง ครู่หนึ่งจึงพูดขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น ผมก็ต้องระลึกชาติให้ได้ จึงจะพิสูจน์ว่าคำพูดนั้นจริงหรือไม่”

หลวงพ่อก็ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

“ผู้ที่สามารถระลึกชาติได้อย่างแน่นอน ไม่คลาดเคลื่อน ก็เห็นจะมีแต่ผู้ที่สำเร็จ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ เท่านั้นแหละ”

“ถ้าอย่างนั้น ชาวที่เคยลงวามีได้ระลึกชาติได้ หรือคนที่จำชาติก่อนๆ ได้ล่ะครับ” ชายหนุ่มสงสัย

“โยมคิดว่าอย่างไรละ” หลวงพ่อย้อนอย่างนี้ มรรคาได้แต่ยิ้ม “ในวิภูษังสารลวันมีแต่สิ่งไม่เที่ยงแท้แน่นอน การจดจำอดีตชาติ บางครั้งอาจเกิดจากการอธิษฐานจิต หรือบางทีก็มีตำนานไม่ไช่หรือที่บอกว่า หากใครได้ดมดอกปาริชาติบนสรวงสวรรค์แล้วจะทำให้ระลึกชาติได้”

“ถ้าอย่างนั้น...” มรรคาถามค้าง

“จงหาหนทาง ด้วยตัวของตัวเอง” หลวงพ่อสรุป

ถนนลูกรังที่ทุกคนผ่านมาดูจะเหยียดยาวเหลือเกิน วัตที่ตั้งใจไปก็ยังไม่ถึงเสียที แม้จะมีป้ายบอกระยะเป็นช่วงๆ แต่ไม่ได้ช่วยให้เส้นทางนั้นสั้นลงสักเท่าใด

“คุณมดเข้ามาได้ยังงัยกันนะ...ตั้งไกลอย่างนี้” ประสิทธิ์ปั่นพื้พากับนายช่างใหญ่

“ก็คั้งนั่งรถมานั้นแหละ หรือคุณว่าเขาเหาะมากัน” คำโต้ตอบไม่จริงจ้งนัก

“แล้วมาตอนไหน ทำไมพวกเราไม่เห็น แถมยังไม่บอกไม่กล่าวใครอย่างนี้อีก ทำเอาพวกเราวุ่นวายกันใหญ่” ประสิทธิ์พูดแล้วหันไปทางคนขับรถ “เฮ้ย...แนวกำแพงยาวๆ นั้น ใช่วัตที่เราจะไปกันหรือเปล่าวะ”

“ผมว่าใช่ะครับ” คนขับรถตอบ

พอพ้นถนนลูกรังเข้าสู่บริเวณวัด ทุกคนพบความรู้สึกตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

“แม่ไวย นี่แหละวัดป่าจริง” ความเหน็ดเหนื่อยถูกทดแทนด้วยความสงบร่มรื่น

“ผมว่าความสงบของที่นี่จะเสียไปก็เพราะเสียงคุณนี่แหละ” นายช่างดึง

“นั่นไงคุณมด” ประสิทธิ์ไม่สนใจ เขาเห็นมรรคากับพันเกลียวกำลังถือไม้กวาดช่วยพระเณรกวาดใบไม้อยู่ตามทางเดิน

มรรคาเงยหน้า ทักเสียงปกติ

“พวกคุณมาเร็วกว่าที่ผมคิดไว้อีก” เขาพูด “รอให้ผมช่วยหลวงพ่อกวาดใบไม้เสร็จเมื่อไหร่เราก็ลาท่านได้เลย”

มรรคาทำงานต่อโดยไม่สนใจอาการตะลึงลานของลูกน้อง สองหนุ่มมองหน้ากันแล้วตกลงกันอย่างเข้าใจ ทั้งคู่หาไม้กวาดตามยาวได้คนละด้าม แล้วเข้าไปช่วยพระเณรทำงานอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

ณ ที่นี้หากมองด้วยสายตามนุษย์จะเห็นแค่ดงไม้ขนาดย่อม มีต้นไม้ประปรายเป็นหย่อมๆ ยืนท่าแดดลมอย่างไม่เกรงกลัว ล้อมรอบด้วยที่ดินโล่งเป็นแนวกว้าง มีรถแทรกเตอร์กำลังเกรดไถ ทำงานไม่รู้เหน็ดเหนื่อย...แต่ถ้าใครมีสายตาอัน ‘พิเศษ’ จะมองเห็นป่าอีกแห่งซ่อนทับเข้ามา

ที่นั่นถูกปกคลุมด้วยเมฆสีเทาเข้ม สายลมกระหน่ำหนัก แมกไม้สั่นกราว เม็ดฝนโหมกระแทกไม่ปราณี แผ่นดินสะเทือนด้วยความพิโรธ

“ไอ้หมอ มึงบอกขำสิ ทำไมพวกมันถึงหนีรอดจากเขตกฤตยาคุมของเอ็งได้” น้ำเสียงสะเทือนลั่นมาจากต้นไทรขนาดยักษ์ ยืนต้นราวกับจอมปีศาจร้าย

“ขำน้อยไม่รู้ ไม่รู้จริงๆ” เกาต้าฯ สูงใหญ่ กำลังหมอบคุดคุ หน้าซุกดิน ตัวสั่นระริก

“อีกะพ่อ” น้ำเสียงเรียก ห้วน สั้น เกรางๆ ของหญิงสาวปรากฏเกือบจะทันที

“นั่งผู้หญิงที่มากับมัน เรียนรู้อิทธิวิธจากที่ใด” คำถามขมขู่ วางอำนาจ

“จากพ่อของนางเจ้าคะ...จ้าว”

“หึๆ อีนี่มันมีฝีมือพอตัว พ่อของมันคงเก่งไม่เบา”

“แต่พ่อของนางตายแล้ว” หญิงสาวกล่าวเสริม

“ถึงอีนั่งน้ำมันจะเก้ง แต่ก็ไม้อาจรับมืออสุรกายเสกของข้า่น้อยได้” เสียงแหบห้าวของผู้ชายพูดเชิงเอาหน้า

“ซ่า...ซ่า...” เสียงหัวเราะกระหึ่ม “ถ้าอสุรกายเสกของเอ็งเก้งจริง ทำไมถึงตามพวกมันไม่ทัน แถมยังปล่อยให้พวกมันหนีจากเขตอาคมได้”

คำพูดย่อนแสบทำให้ผู้หมอบคุกคู้ อยากแทรกร่างลงไปดิน

“เอ็งอย่าเพิ่งกระหน่ำในฝีมือนักเลาะ ‘วิชา’ ของข้ายังมีอีกมากมาย อย่างเอ็งยังเรียนไปไม่ถึงสักกระพิกด้วยซ้ำ”

ท่ามกลางความอึดอัด เม็ดฝนไม่ขาดสาย ฟาแลบดังมีงานรื่นเริง เสียงของจ้าวเหมือนฟ้าคำราม “อ๊ะพ่อ...มีงบอกมาสิว่า งานที่มีรับปากว่าจะทำนะ มันไปถึงไหนแล้ว ทำไม ‘มัน’ ยังจำสัญญาไม่ได้”

“ซ่า...ข้า่น้อยพยายามแล้ว...แต่มันต้องใช้เวลา” หล่อนละล้าละลัก

“เวลาอันใด...ข้ารอมานานพอแล้ว” ขาดคำ เเงารางๆ ของหญิงสาวก็ปลิววูบคล้ายเศษผ้าบางๆ ถูกพายุพัด เสียงกริรร้องดังโหยหวน...

“ไอ้หมอ เอ็งเคยบอกว่า ข้างกายมันมีผู้หญิงอีกคน ที่มีอำนาจแห่งเทพคุ้มครองใช่หรือไม่”

“ขอรับจ้าว...ผู้หญิงคนนี้เป็นคนอนุญาต ‘เปิด’ บ้านให้ข้า่น้อยกับอ๊ะพ่อเข้าถึงตัวมันได้”

“มันรู้ได้ยังไง ทำไมมันต้องทำอย่างนั้น”

“ข้า่น้อยไม่ทราบ แต่เท่าที่ดู...ผู้หญิงคนนี้ไม่รู้ว่ตนเองมีอำนาจเทพคุ้มครอง”

“ข้างกายมันมีผู้หญิงที่ ‘พิเศษ’ ถึงสองคนที่เดียวหรือ” เสียงจ้าวครุ่นคิด “ดี...ไอ้หมอ...เพื่อเป็นการตัดไฟเสียก่อน เอ็งต้องแยกผู้หญิงสองคนนั้นออกจาก ‘มัน’ ให้ได้ ข้าไม่ต้องการให้มันมีผู้ช่วย

“ขอรับ...แต่...” มันเริ่มลังเล “...แต่ข้า่น้อยไม่แน่ใจว่าจะกำจัดหญิงที่มีอาคมคนนั้นได้อย่างไรเด็ดขาด”

“เอ็งคิดจะให้ข้าสอน ‘วิชา’ เพิ่มละสิ” จ้าวรู้เจตนาของมัน

“ความจริง ข้าน่าจะลงโทษเอ็งมากกว่าที่ทำงานเกินคำสั่งข้า ตอนที่มันรื้อศาลของเอ็ง ข้าอนุญาตให้ไปขู่ขวัญมันเท่านั้น แต่เอ็งกลับจะเล่นมันถึงตาย เอ็งก็รู้ ถ้าหากมันตาย ข้าจะต้องถูกขังอยู่ที่นี้ อีกนานเท่าใด”

ไม่มีคำตอบ นอกจากอาการสั่นระริกดังลูกกวากกลั้วธนู

กะพ้อปรากฏกายอย่างบอบช้ำ อิดโรย

“อ๊ะพ่อ” หญิงสาวสะดุ้งเฮือก “เอ็งไปจัดการกับหญิงสาวที่มีอาคม”

ใบหน้าที่ซีด ยิ่งเผือดขาวเข้าไปอีก

“ข้ารู้นะว่านี่มัน ‘เคย’ เป็นใคร” กะพ้อก้มหน้างุด “และข้าก็รู้ว่ามันกับเอ็งผูกพันกัน”

เงยบ่ไปนาน กว่าจ้าวจะพูดซ้ำๆ

“ทำให้นั่งนี้อยู่ห่างจาก ‘มัน’ ที่สุด ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม...”

กะพ้อตัวแข็งราวกับหิน ยามใดที่จ้าวใช้น้ำเสียงเช่นนี้ หล่อนจะรู้สึกไม่ต่างจากนักโทษรอดาบประหาร

“ส่วนเอ็ง...ไอ้หมอ...” จ้าวพูดด้วยน้ำเสียงเดิม ไม่ห้วน ไม่ดุดัน “เอ็งต้องแยกผู้หญิงที่มีอำนาจ เทพคุ้มครองออกไปให้พ้น”

“แต่...” มันหลุดปากแย้ง ทำให้ร่างทั้งร่างสั่นเทิ้ม ใบหน้าบิดเบี้ยวเหมือนโดนทศพลัทธมนามที่มองไม่เห็น

“ข้ายังไม่สอนอาคมเพิ่มให้เอ็ง” เสียงของจ้าวนุ่มลง แต่น้ำสะพรึงกลัว “อำนาจเทพก็มีช่วงเวลาอ่อนเบา เอ็งจงใช้เวลานี้มาจัดนาง”

“ชะ...ขอ...รับ...จ้าว” มันผินใจเอ๋ยปากอย่างยากเย็น

“ไปจัดการสิ” เสียงของจ้าวทอดเบาลง สายฝนซาเม็ด ลมนิ่ง เมฆดำแยกตัว

ท้องฟ้าสีหม่น สมุนทั้งสองละลายไปกับหยาดน้ำที่ซึมสู่ผิวดิน...ทั่วบริเวณตกอยู่ในความเงียบบ้าง

ปีกแก้วคูทิวี แต่ใจไม่อยู่กับเนื้อตัว สายตาคอยสอดส่องไปหน้าประตู หวังจะได้เห็นแสงไฟนักรถอันคุ้นเคย แล้วก็ผิดหวังทุกครั้ง เด็กสาวผุดลุกผุดนั่งหลายตลบ ดุนาฬิกาเป็นรอบที่ยี่สิบ...มรรคาก็ยังไม่กลับมา

หล่อนรู้ว่า ‘ที่นั่น’ มีอะไรไม่ชอบมาพากล แม้จะมีพันเกลียวอยู่เคียงข้างก็ไขว่จะปลอดภัยแน่นอน ไม่เช่นนั้นคราวที่แล้ว ‘คุณอา’ คงไม่ให้หล่อนแอบเฝ้าลูกดอกไม้ประหลาดใส่ในกระเป๋าเขาหรอก

นึกถึงคุณอาแล้วยิ่งโมโห ข้างเงียบหายไม่ยอมติดต่อกัน ทั้งๆ ที่รู้ว่าหล่อนร้อนใจ...แต่พูดมากก็ไม่มียประโยชน์ คุณอาเป็นเช่นนี้มาตลอด ตั้งแต่ ‘ติดต่อกัน’ กับหล่อน

“แอ๊ด...” เสียงประตูใหญ่หน้าบ้านเปิด ปีกแก้วลุกขึ้นรีบไปดูที่หน้าต่าง ไม่เห็นแสงไฟนักรถ นึกในใจว่า อาจเป็นเจ้าชายออกไปนอกบ้าน แต่ไม่น่าใช่ เพราะเจ้าชายต้องคอยเปิดประตูให้มรรคา

...หรือมรรคากลับมาถึงแล้ว...

ปีกแก้วตั้งประตูมั่งลวด ใส่รองเท้าแล้ววิ่งไปยังประตูหน้าบ้าน หวังได้เห็นมรรคาขับรถเข้ามา แต่แล้วหล่อนกลับต้องมายืนคว้างท่ามกลางความว่างเปล่า

ประตูหน้าบ้านปิดสนิท ถนนในซอยเงียบกริบ ไม่มีเสียงยวดยาน ปีกแก้วหนาววูบขึ้นมาเฉยๆ ลมแปลกๆ เสียดผ่านผิวหนังคล้ายมือเย็นชืดของศพในห้องดับจิต

ปีกแก้วหันขวับ...ไม่มีใคร...ทุกสิ่งเหมือนหยุดนิ่ง

ทันใด...หูหล่อนก็แว่วเสียงฝีเท้ากำลังเดินช้าๆ มาบนถนนเลียบกำแพงหน้าบ้าน เด็กสาวเคลื่อนไหวไปที่ประตูสอดสายตามองลอดออกไป...

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๗

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๗ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้
กับคำศัพท์ทางพระพุทธศาสนากันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้คะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ **ตุ๊กตารูปพระและชุดพระธรรมเทศนาหลวงพ่อบุญรอด** จำนวน ๑๐ รางวัล ค่ะ ^ _ ^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

อิทธิบาท ธรรมสากัจฉา สัมผัสพหุคัมภีร์ สติปัฏฐาน อปปมาทะ
ธรรมารมณฺ์ ชีวิตสมสึสึ อนุสัย คิลานุปปลาก ปฐมสาวก

๑. ผู้สันทัดสนพร้อมทั้งสิ้นชีวิต
๒. ความยึดมั่นถือมั่นจะบรรลุถึงจุดหมายได้ด้วยศรัทธาและวัตร
๓. ธรรมเป็นที่ตั้งแห่งสติ, ข้อปฏิบัติมีสติเป็นประธาน
๔. ทางแห่งความสำเร็จ
๕. กิเลสที่แฝงตัวนอนเนื่องอยู่ในสันดาน
๖. อารมณ์ทางใจ, สิ่งที่ใจนึกคิด
๗. ผู้ปฏิบัติภิกษุใช้
๘. การสนทนากันในทางธรรม
๙. ความไม่ประมาท
๑๐. สาวกองค์แรก

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความปรารถนาน้อย.....อัปปิฉณกถา
- ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความสันโดษ.....สันตญูสิกกถา
- ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความสงัดกายสงัดใจ.....ปวิเวกกถา
- ถ้อยคำที่ชักนำให้ไม่คลุกคลีด้วยหมู่.....อสังสัคคกถา
- ถ้อยคำที่ชักนำให้ปรารถนาความเพียร.....วิริยารัมภกถา
- ถ้อยคำที่ชักนำให้ตั้งอยู่ในศีล.....ศีลกถา
- ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำจิตมั่น.....สมาธิกถา
- ถ้อยคำที่ชักนำให้เกิดปัญญา.....ปัญญากถา

- ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำให้พ้นจากกิเลสและความทุกข์.....วิมุตติกถา
- ถ้อยคำที่ชักนำให้เกิดความรู้ความเห็นในภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลสและความทุกข์.....วิมุตติญาณทัสสนกถา

รายชื่อผู้โศครีที่ได้รับหนังสือผิดที่ไม่รู้

๑. คุณสมบัติ จ.พิษณุโลก
๒. คุณวิภาณี จ.นครปฐม
๓. คุณณัฐพร กรุงเทพฯ
๔. คุณคณิน จ.ปทุมธานี
๕. คุณอัมพร จ.สงขลา
๖. คุณณาริน กรุงเทพฯ
๗. คุณสุรีย์ภรณ์ จ.ชลบุรี
๘. คุณอัมพร กรุงเทพฯ

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *_^_*